

Sygn. akt IV KK 346/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 grudnia 2013 r.

sprawy **W. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 lutego 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 września 2012 r. skazujący W. B. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił „naruszenie zasady skargowości wyrażonej w art.14 k.p.k., w następstwie czego doszło do uchybienia stanowiącego obrazę przepisów postępowania, będącego bezwzględną przyczyną odwoławczą, określoną w art.439 §1 pkt.9 k.p.k. w zw. z art.17 §1 pkt.9 k.p.k. - przez orzeczenie merytoryczne w sprawie pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, polegające na uznaniu skazanego za winnego między innymi tego, że w okresie od 28.03.2008r. do 20.03.2009r. po uprzednim wprowadzeniu w błąd ustalonych osób uprawnionych do wydawania poleceń wyjazdów służbowych doprowadził S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym poprzez bezpodstawny zwrot kosztów podróży, gdy skazanemu zarzucono między innymi, że w okresie od 28.03.2008r. do 14.03.2009r. po uprzednim wprowadzeniu w błąd ustaloną osobę uprawnioną do wydawania poleceń wyjazdów służbowych doprowadził S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym poprzez bezpodstawny zwrot kosztów podróży”.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego, bądź przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na gruncie analizowanej sprawy nie może budzić najmniejszych wątpliwości to, że ustalenie w toku postępowania jurysdykcyjnego, iż skazany wprowadził w błąd więcej niż jedną osobę w ramach oszukańczych zabiegów podejmowanych na szkodę Starostwa W./.../ nie stanowiło okoliczności wskazującej na wyjście przez orzekające sądy poza granicę skargi oskarżyciela, skoro według ugruntowanej linii orzeczniczej (z której zresztą zdaje sobie sprawę skarżący – s. 4-5 kasacji) wyznaczana jest ona przez zdarzenie historyczne, a nie literalną treść opisu czynu sformułowanego w akcie oskarżenia (zob. postanowienia SN z dnia 19 października 2010 r., III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50; z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 58/07, OSNwSK 2007/1/924, oraz wyroki SN: z dnia 20 stycznia 1983 r., II

KR 347/83, OSPiKA 1983, nr 9, poz. 203; z dnia 17 lipca 1973 r., V KRN 264/73, OSNKW 1973, z. 12, poz. 163; z dnia 11 maja 1984 r., Rw 262/84, OSNKW 1985, z. 1-2, poz. 10; z dnia 23 września 1994 r., II KRN 173/94, OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9). Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 października 2010 r. (III KK 97/10, LEX nr 707425): „Za elementy wyznaczające tożsamość zdarzenia historycznego należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny. O jedności czynu, jako jednego impulsu woli, świadczy nadto jedność zamiaru (lub planu) sprawcy (sprawców) przestępstwa.”

W świetle zaprezentowanego poglądu oczywiste jest także to, że nie stanowi wyjścia poza granice skargi dokonanie korekty końcowej daty czynu ciągłego i jej określenie na dzień 20 marca 2009 r., zamiast 14 marca 2009 r., co było uzasadnione omyłką prokuratora, który pominął w precyzowaniu czasokresu czynu ciągłego ostatni wyjazd oskarżonego do W. Warto podkreślić, że oskarżyciel publiczny wyraźnie wskazał w opisie czynu oraz uzasadnieniu aktu oskarżenia na wyjazd w dniu 20 marca 2009 r., a zatem objął ściganiem ten fragment zachowania skazanego. Wobec oczywistości podniesionej przez skarżącego kwestii zbędne są bardziej szczegółowe rozważania, które zresztą stanowiłyby powtórzenie lub parafrazowanie rozważań orzekających sądów. Z tego względu warto jeszcze tylko wskazać na stanowisko Sądu pierwszej instancji, w którym uzasadniono modyfikację okresu popełnienia przestępstwa oraz liczby osób wprowadzonych w błąd w wyniku działania skazanego (s. 14 uzasadnienia Sądu I instancji), a także na uzasadnienie Sądu odwoławczego, który rozważył już kwestię wystąpienia w sprawie tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., albowiem została już ona podniesiona w apelacji obrońcy skazanego (s. 7-10 uzasadnienia Sądu *ad quem*).

Kierując się powyższym, wobec oczywistej bezzasadności zarzutu podniesionego przez skarżącego, kasację właśnie jako taką należało oddalić.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

